

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 czerwca 2024 r.,

w sprawie T. G.

skazanego z art. 286 § 1 k.k.

kasacji wniesionej obrońcą skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z 24 października 2023 r., sygn. akt II Ka 644/22

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Targu z 13 października 2022 r., sygn. akt II K 999/21

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;
3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw.- A. Q. – Kancelaria Adwokacka w N. kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych 60/100 groszy), w tym 23% VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji;
4. zasądzić od skazanego T. G. na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. P. kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego przy sporządzeniu odpowiedzi na kasację.

[J.J.]

[ms]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Nowym Targu wyrokiem z 13 października 2022 r., sygn. akt II K 999/21, uznał T. G. za winnego tego, że w dniu 30 kwietnia 2016 roku w Z., rejonu [...], działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził P. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6.500 złotych w ten sposób, że wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy dotyczącej dostawy i montażu okien, i nie zwrócił pobranych pieniędzy, ani nie dostarczył zamówionego towaru, czym wyczerpał dyspozycję występkę z art. 286 § 1 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz P. P. kwoty 6.500 złotych.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońcę i skazanego.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu wyrokiem z 24 października 2023 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasacje od wyroku wniósł obrońca skazanego i zarzucił rozstrzygnięciu:

1. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, mające wpływ na treść zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia, a to art. 286 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy czyn skazanego nie wypełnia ustawowych znamion przypisanego mu przestępstwa, a w szczególności, w kontekście charakteru pracy skazanego, a także ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, nie sposób przypisać skazanemu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jak i działania poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się ze zobowiązania i działania umyślnie z zamiarem bezpośrednim;

2. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k. poprzez zastosowanie zasady domniemania winy zamiast zasady domniemania niewinności i w konsekwencji przypisanie skazanemu popełnienia zarzucanego mu czynu w sytuacji, gdy na gruncie stanu faktycznego sprawy brak jest jakichkolwiek dowodów pozwalających w sposób kategoryczny poczynić ustalenie, iż to skazany działał z zamiarem niewywiązania się z przyjętego imieniem grupy handlowej AJA zobowiązania wykonania zlecenia, a ponadto w sytuacji, gdy całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, poddanego prawidłowej ocenie, a w szczególności zapiski M. W. (zatytułowane rozliczenie), jak i zeznania świadka M. W. oraz J. T. prowadzą do wniosku, że oskarżony nie dopuścił się przestępstwa oszustwa, a twierdzenia tychże świadków mają na celu wyłącznie przerzucenie odpowiedzialności na skazanego, co wyraźnie wynika z faktu, iż zeznania świadków ewoluowały po pozbawieniu skazanego wolności, a także zdecydowanie odbiegają od zeznań składanych przez świadków w toku innych postępowań.

Skarżący wniósł o uchylenie pkt. 1 zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Nowym Sączu do jej ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego i prokurator wnieśli o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego T. G. jest oczywiście bezzasadna, dlatego została oddalona na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Dotyczy to uchybień sądu odwoławczego, to bowiem od orzeczenia sądu odwoławczego przysługuje wskazany nadzwyczajny środek zaskarżenia. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem,

Sąd Najwyższy nie jest uprawniony dokonywać w ramach postępowania kasacyjnego ponownej oceny dowodów i na tej podstawie kontrolować prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych. Postępowanie kasacyjne nie może bowiem polegać na ponownej apelacyjnej kontroli orzeczenia i nie może być traktowane jako trzecia instancja. Zadaniem Sądu Najwyższego jest jedynie sprawdzenie, czy dokonując ustaleń faktycznych orzekające w obu instancjach sądy nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł procedowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku. Innymi słowy, kontroli podlegają nie same ustalenia faktyczne, ale sposób ich dokonania (*tak: wyrok SN z 6.09.1996 r., II KKN 63/96, OSNKW 1997, nr 1-2, poz. 11*).

W pierwszym z zarzutów wywiedzionej kasacji skarżący zarzucił rozstrzygnięciu sądu odwoławczego naruszenie prawa materialnego tj. art. 286 § 1 k.k. poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy zachowanie skazanego nie wypełniło znamion strony podmiotowej przypisanego mu czynu. Autor kasacji podważa ustalenie w zakresie strony podmiotowej do której należy zamiar sprawcy oraz celowość jego działania. Wskazać jednak należy, że znamiona strony podmiotowej czynu są elementem ustaleń faktycznych, których skuteczne podważenie na etapie postępowania kasacyjnego nie jest możliwe (*por. postanowienie SN z 6 lutego 2007 r., sygn. akt III KK 280/06, LEX nr 231951*).

Odnosząc się do drugiego z zarzutów wskazać należy, że naruszenie przepisu art. 5 § 2 k.p.k. możliwe jest jedynie w sytuacji, gdy po przeprowadzonym prawidłowo postępowaniu dowodowym oraz odpowiadającej standardom wynikającym z art. 7 k.p.k. ocenie materiału dowodowego, nadal istnieją niedające się usunąć wątpliwości, które sąd rozstrzyga a niekorzyść oskarżanego. Nie chodzi zaś w tym przepisie o wątpliwości którejs ze stron co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten sąd. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zatem zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów, tak jak uczynił to skarżący. Sądy orzekające w przedmiotowej sprawie takich wątpliwości nie miały, w związku z czym naruszenie przepisu art. 5 § 2 k.p.k. nie było możliwe.

W oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.

Oplata na rzecz świadczącego pomoc prawną z urzędu adw. A. Q. została zasądzona w wysokości odpowiadającej stawkom wynikającym z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2024.763).

Zwrot kosztów zastępstwa advokackiego przy sporządzeniu odpowiedzi na kasację od skazanego T. G. na rzecz oskarżyciela posiłkowego zasądzono w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. i art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k., ustalając jego wysokość na podstawie § 20 w zw. z § 11 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności advokackie.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

[J.J.]

[ms]